

מ"ח 3383/22 - אלי ליולקו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 3383/22

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ע' פוגלמן

המבקש: אלי ליולקו

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

לפניי בקשה לקיום משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) בהרשעת המבקש בתקיפת בת זוג הגורמת חבלה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ועבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק זה.

1. כעולה מכתב האישום שהוגש נגד המבקש, ביום 8.6.2017 התגלע סכסוך בינו לבין פרודתו (להלן: המתלוננת). המבקש חשש שהמתלוננת מקליטה אותו, לקח בכוח את הטלפון מידיה והחל להכותה בראשה באמצעות הטלפון ובאגרופיו. המבקש זרק את הטלפון לעבר הכניסה לבית, המתלוננת רצה לעבר הכניסה על מנת לקחת את הטלפון ואז החל המבקש לבעוט בה. בהמשך, הלך המבקש לחדר השינה כאשר הטלפון ומפתחות הדירה בידו, המתלוננת נכנסה אחריו לחדר השינה, לקחה את המפתחות ורצה לעבר דלת הכניסה לבית. המבקש תפס אותה, אחז בידיה והפילה לרצפה תוך שהוא עומד מעליה. המתלוננת החלה לצעוק לעזרה, ואז התיישב מעליה המבקש, החל לחנוק אותה בידיו ואיים עליה באומרו "אני אהרוג אותך וזה יגמר". המתלוננת החלה לשרוט את המבקש עד שהצליחה להשתחרר מאחיזתו ועזבה את הדירה.

2. ביום 5.7.2021 הרשיע בית משפט השלום בנתניה (כב' השופטת מ' גרינברג) את המבקש במיוחס לו בכתב

האישום. בית המשפט מצא את עדות המתלוננת "מהימנה, כנה ועקבית" (סעיף 30 להכרעת הדין) ומצא לה חיזוקים בראיות נוספות. בית המשפט דחה את גרסת המבקש שלפיה הוא זה שהותקף על ידי המתלוננת. ביום 9.12.2021 גזר בית המשפט על המבקש 10 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי (כמפורט בגזר הדין); ופיצוי למתלוננת בסך 2,000 ש"ח. המבקש ערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין וביום 4.4.2022 דחה בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ד' מרשק-מרום, השופט העמית י' צלקובניק והשופט ע' ניר נאוי) את ערעורו. בית המשפט לא מצא להתערב בממצאי העובדה או המהימנות שקבע בית משפט השלום ולא ראה להתערב בעונש שהוטל על המבקש. נקבע שהמבקש יתייצב לריצוי מאסרו ביום 22.5.2022. בקשת רשות לערער שהגיש המבקש נדחתה אף היא בהחלטת השופט י' אלרון (רע"פ 2750/22 ליולקו נ' מדינת ישראל (9.5.2022)).

3. בחלוף 10 ימים הגיש המבקש את הבקשה למשפט חוזר שלפניי. לדברי המבקש, דו"ח המסוכנות שהוכן בעניינו בתחנת המשטרה (להלן: דו"ח המסוכנות או הדו"ח) נערך בצורה שקרית, תוך "זיוף חסר גבולות", וזאת בשים לב לשעה שבה נכתב הדו"ח, שהיא כנטען לפני חקירת המבקש והמתלוננת. משכך, טוען המבקש כי מתקיימת בעניינו העילה לקיום משפט חוזר שקבועה בסעיף 31(א)(1) לחוק בתי המשפט, שלשונו: "בית משפט פסק כי ראיה מהראיות שהובאו באותו ענין יסודה היה בשקר או בזיוף, ויש יסוד להניח כי אילולא ראיה זאת היה בכך כדי לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון". לדברי המבקש, עלה בידו להראות שהשטרים שעסקו בעניינו החליטו לעזור למתלוננת ו"לבנות" לו תיק. בו ביום הגיש המבקש בקשה ל"השלמת מסמך" (להלן: הבקשה להוספת מסמך), שבמסגרתה ביקש להוסיף התייחסות גם לפגמים נטענים בתעודה הרפואית שהוגשה בבית משפט השלום.

4. לאחר שעיינתי בבקשה ובצירופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. על הטוען להתקיימותה של העילה שקבועה בסעיף 31(א)(1) לחוק בתי המשפט להוכיח שני תנאים מצטברים: כי ראיה מהותית מהראיות שעל בסיסן הורשע יסודה בשקר או בזיוף; וכי אם לא היה מסתמך בית המשפט על ראיה זו, תוצאות המשפט היו משתנות לטובת המבקש (מ"ח 1830/19 באשה נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (10.12.2020); מ"ח 8483/00 דרעי נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(4) 253, 263-264 (2003)). המבקש לא הוכיח בבקשה דן את התקיימות התנאים האמורים. ראשית, המבקש לומד מהשעה שמפורטת בדו"ח המסוכנות כי מדובר בדו"ח שזויף, וכי ניצבת מאחוריו "תכנית" שתכליתה הרשעתו. איני סבור כי ניתן להסיק מאי ההתאמה בין השעה שמופיעה בדו"ח לבין השעה שבה נחקרו המבקש והמתלוננת את מה שמסיק ממנה המבקש. אף בהתעלם מהאמור, איני סבור שאילולא ראיה זו, הייתה משתנה תוצאת המשפט. כאמור, בית משפט השלום הרשיע את המבקש בהתבסס על עדות המתלוננת, אותה מצא, כאמור, "מהימנה, כנה ועקבית". זאת ועוד, בהכרעת הדין מנה בית המשפט חיזוקים לעדותה ודחה את גרסת המבקש בהיותה גרסה "מיתממת" שנמצאו בה סתירות. משכך, לא עלה בידי המבקש להראות כי מתקיימת במקרה דנן עילה לעריכת משפט חוזר, לא כל שכן להצביע על תשתית ראייתית איתנה וממשית לקיומה של עילה כאמור (מ"ח 779/13 יקותיאל נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (6.6.2013)). לבסוף, אציין כי אין באמור בבקשה להוספת מסמך כדי לשנות ממסקנתי זו.

הבקשה לקיום משפט חוזר נדחתה אפוא.

ניתנה היום, י"ח באייר התשפ"ב (19.5.2022).

המשנה לנשיאה

